జగన్నాథమాహాత్మ్యం

గ్రీష్మం దాటింది, వర్షఋతువు ప్రవేశించింది. జడిజడివానలన్నీ కుండపోతలుగా మారాయి. నీటి ధారలకి తోడు నీలి కొండల్లో పుట్టిన శీతగాలులు హూంకరిస్తూ వీస్తున్నాయి. అప్పుడే తెలతెలవారుతూంది.

రోజూ యీపాటికి లేచి కాలకృత్యాలు తీర్చుకొని పూజాద్రవ్యాలు సమకూర్చుకొనే జగద్బంధునికి అప్పుడే మెలకువ వచ్చింది. కంగారుగా లేచేడు. "ఇన్ని సంవత్సరాలుగా శ్రీ జగన్నాథుని సేవ చేస్తున్నానన్నమాటేగాని యిదివరకెన్నడూ యింత ఆలస్యంగా లేచిన పాపాన పోలేదు," అనుకుని పక్క మడిచి ఒకమూలపడేసి, "వెధవశరీరం! నిద్రా దేవత ఒడిలో ఒరిగి మత్తెక్కి ప్రభు పూజా సమయమే మర్చిపోయి, యీ వేళింత మందగొండిగా తయారయిందేం చెప్మా!" అని శరీర దౌర్బల్యాన్ని తిట్టుకుంటూ వేగంగా కాలకృత్యాలు ముగించి గుడిదేవిడీ ద్వారం బాహాటంగా తెరిచేడు. అప్పటికప్పుడే భాస్కరుడుదయించెడు. భాస్కరుని పసిడి కిరణాలు గుడిలోనికి చొచ్చుకొని గర్భగుడిని దాటి శ్రీ జగన్నాథ, బలరామ, సుభద్రల పాదాలవరకు ప్రాకేయి. జగద్బంధునికి ఆ వేదన ఎక్కువయింది. ఎప్పుడూ యింత ఆలస్యమవలేదు. త్వరగా సంధ్యావందనం ముగించుకొని ప్రాంగణమందలి మొదటి ద్వారమున వ్రేలాడుతున్న క్రిందటి దినపు మామిడి తోరణం తీసి పారవైచి తిరిగి కొత్త తోరణంకట్టేడు. వయస్సు మళ్ళిన ఆవృద్ధుని కంఠ సత్తువెక్కడిదో! అక్కణ్ణుంచి పరుగు పరుగున లోపలికిపోయి గూట్లో పళ్ళెం తీసి దానితో చందనం, కస్తూరి మొదలైనవి, అగరు కర్పూరాదిధూపములు, కుంకుమ పసుపు మొదలగు పూజా ద్రవ్యములు నింపి స్వామి సాన్నిధ్యమున ఆయత్తపరచి యేమీ తోచక మతిపోయినవానికి మల్లే కొంతవరకు అట్టే నిల్చిపోయేడు, తొందరపాటులో యే పనీ తర్వాత యేపనిచేయాలో తోచకుండా వుంది. రోజూ ఈపాటికి సహస్రనామపూజ కూడా అయిపోయి శ్రీ జగన్నాథ స్వామి వారికి నైవేద్యం పెట్టి కూర్చుండేవాడు. ఇక ఇప్పుడు చేయవలసింది గుడివెనుక భాగమున గల తోటలో పువ్వులు కోయడం, పూజ ఆరంభించడం.

పువ్వుల బుట్ట పట్టుకొని జగద్బంధుడు తోటలోనికి వెళ్ళుచున్న సమయాన అల్లంత దూరాన్నుంచి వినబడింది శంఖారావం. మరికొన్ని క్షణాలకే ఒక రాజభటుడు గుడి ముందు గుర్రాన్ని ఆపాడు. "మహావిక్రములు, అజేయులు, సకలశాస్త్ర కోవిదులు, ప్రజానురంజకులు ఉత్కళ దేశాధిపతులు అగు శ్రీ శ్రీ శ్రీ ప్రతాపరుద్ర మహారాజులుంగారు వేంచేస్తున్నారు. స్వామివారి ప్రసాదము స్వీకరించి తిరిగి కోటకు మరలిపోదురు." గుఱ్ఱం దిగి జగద్బంధునికి నమస్కరించి చెప్పాడు వార్తాహరుడు.

జగద్బంధునికి పై ప్రాణాలు పైనే పోయాయి. శరీరమంతా ఒక్కసారి ఒణికిపోయింది. ఉన్నచోటునుండి కదలేక పోయేడు.

కూరపాటి వెంకట రంగారావు

"ఒకరోజు ముందుగా నేనా తెలియపరచడు; ఇప్పటికింకా పూవులు కోయలేదు; పూజా లేదు - గీజా లేదు. మహారాజు వచ్చేస్తున్నాడు. ఇంతటి ఆలస్యానికి మహారాజు కేకవెయ్యక మానడు. రాగానే స్వామిప్రసాదము అడుగుతాడు. ఇప్పుడు మహారాజుకి యేమిచ్చి ఆశీర్వదించను? పుష్పాలే ఆశీర్వాద వస్తువులు కదా? పువ్వులు కోసితెచ్చేటప్పటికి మరికాస్త ఆలస్యం అవుతుంది." అంటూ ఆయన శ్రీ జగన్నాథునికేసి అట్టే చూస్తూ నిలుచుండి పోయేడు. కంఠం బరువెక్కింది. అప్రయత్నంగా వెలువడిన కన్నీళ్ళను తుడుచుకుంటూ "హే! దేవా! ఇన్నాళ్ళుగా నా సర్వశక్తులు ధారపోసి కించిత్తు దోషమేనా లేకుండా మీ సేవ చేసుకుంటున్నాను. ఈ వేళ యేదో కర్మవశాత్తు ఆలస్యమవడం, అందులో ఆకస్మికంగా మహారాజు—ఈ రోజే రావటము—ఇదంతా మహావిపత్తుకే వచ్చింది. నా సర్వనాశనానికి యిదంతా దాపురించింది. హే! జగన్నాథా! నన్ను మహారాజు క్రోధం నుండి రక్షించేభారం నీదే!" అంటూ జగన్నాథునికిసాష్టాంగ పడ్డాడు. అప్పటికప్పుడే మహారాజు గుడిని సమీపించేడు. జగద్బంధుడు, "స్వామీ! ఏమిజరిగినా నీదేభారము" అంటూ తన తలలోని క్రిందటిదినపు పూజా పుష్పములు జాగ్రత్తగా తీసి స్వామివారి శిరమునందుంచేడు.

మహారాజును లోనికి తోడితేవడానికై జగద్బంధుడు గుడిప్రాంగణమునకు వచ్చేడు. మహారాజు అప్పుడే పంచకల్యాణి దిగి పాదుకలు ద్వార ముఖమున వదిలి లోనికివచ్చేడు.

జగద్బంధుడు "రండీ! మహారాజా!" అంటూ ప్రతాపరుద్రుని స్వామిసాన్నిధ్యానికి తోడ్కొని పోయాడు.

మహారాజు యధావిధిగా జగన్నాథునికి సాష్టాంగపడి కొద్ది క్షణాలు మానముద్రలో శ్రీ జగన్నాథుని భజించి లేచికూర్చుని పుష్ప ప్రసాదమునకు దోసిలి ఒగ్గేడు.

జగద్బంధుడు శఠకోపంతో మహారాజును ఆశీర్వదించి మంత్రాలు జపిస్తూ శ్రీ జగన్నాథుని శిరమునుండి పుష్పంతీసి మహారాజు దోసిటలో పెట్టేడు. ప్రతాపరుద్రుడు పూజా పుష్పమును కళ్ళకద్దుకొని దానిని జాగ్రతపరిచి జగద్బంధునివద్ద సెలవుతీసుకొని పంచకల్యాణినెక్కి భటులతో తిరిగి తన నగరానికి తరలిపోయేడు.

కొలువు కూటమున సింహాసనారూఢుడైన ప్రతాపరుద్రుడు అప్రయత్నముగా పూజా పుష్పమును చేతపట్టుకొని కొంచెం సేపు అట్టే పరికించసాగాడు. మహారాజు దృష్టి తిన్నగా పుష్పంలో చిక్కుకొనివున్న రెండు మూడు తలవెంట్రుకలమీద పడింది. "ఎటువంటి విపరీత మిది! మహాప్రభువు శ్రీ జగన్నాథస్వామి శిరః పుష్పమా! అటువంటి పుష్పంలో యీ తలవెంట్రుక లెట్లా వచ్చేయి? ఇదేదో బాగా నిగూఢంగా గ్రహించవలసిన విషయమే?" ఆలోచించసాగాడు. ఆలోచించినకొద్దీ ఆయన ముఖాకృతి మహాభయంకరంగా తయారవుతోంది.

"పొండి! ఇప్పుడే పొండి! శ్రీ ధామపురి పోయి ఆ పూజారి జగద్బంధుని యిక్కడకు యీడ్చుకురండి. ఒకవేళ దేవాలయంలో లేనిచో ఎక్కడున్నాసరే వెతికి తీసుకురండి ఆలస్యంచేశారా! సర్వనాశనం జరుగుతుంది

★ జగన్నాథ మాహాత్మ్యం ★

వెళ్ళండి" అంటూ దూతలకి ఆదేశమిస్తూ పురిమేడు.

రాజాజ్ఞ పొందడమేమిటి అనుచరులు కొద్దిక్షణాల్లోనే పూజారి జగద్వంధుని గుడి నుండి తీసుకువచ్చి మహారాజు ఎదుట పెట్టేరు. జగద్వంధుని చూడగానే ప్రతాపరుద్రుడు తోకత్రొక్కిన త్రాచుకు మల్లే బుసలుకొడుతూ అడిగేడు. "పూజారీ! ఒక్క విషయం చెప్పు! ప్రభువు శ్రీ జగన్నాథస్వామి వారి తలమీద తలవెంట్రుకలెప్పుడు పుట్టేయి? నీ ప్రాణంమీద ఆశ వున్నట్లయితే సరైన సమాధానం చెప్తావు. లేకపోతే నీకు మరణదండన తప్పదు. ఇదిగో! ఇటుచూడు! ఇది నీవిచ్చిన స్వామి వారి ప్రసాద పుష్పం. దీంట్లో రెండు తల వెంట్రుకలు ఎట్లావచ్చేయనీ...?

జగద్వంధునికి ప్రాణాలు లేవు. ఇట్లా జరుగుతుందని తను స్వప్నంలోనూ అనుకోలేదు. ఇది కేవలం ఆ జగ్గని లీలే అనుకున్నాడు. జగద్వంధుడు మౌనంగా ఆత్మనివేదన చేసుకుంటూ భగవంతుని ధ్యానింపసాగాడు, "హే ప్రభూ! నన్ను రక్షించు! ప్రతాపరుద్రుని చేతుల్లో ప్రాణం పోడం నాకిష్టంలేదు. ఇప్పుడుకాని రక్షింపకపోతే చావు తథ్యం. ప్రభూ! నేను క్రూరంగా వధింపబడితే తమ భక్తబృందమునకు లోపము వాటిల్లుతుందని కాదు! కాని తమ సేవకుడు ఒక రాజుచేతిలో రాజదండన పేరుమీదుగా తుచ్ఛంగా చావడం మహా లజ్జాకరమైన విషయం."

ఆత్మనివేదనానంతరం జగద్వంధుడు మనస్సు గట్టిచేసుకున్నాడు. నిర్భయంగా చెప్పేడు. "మహారాజా! స్వామివారి తల మీద వెంట్రుకలు మొలిచాయి. అది మీ రెరుగరు."

"ఓ! అలాగా! మరయితే చూపించ గలవా?" అడిగేడు మహారాజు.

"తప్పక చూపిస్తా మహారాజా. చూపించ లేకపోతే మీ రేశిక్ష విధించినా అవశ్యం శిరసా వహిస్తా" అనిచెప్పి జగద్వంధుడు అక్కణ్ణుంచి తిన్నగా యింటిముఖం పట్టక దేవాలయమునకు పోయేడు. అర్చన ముగిసిన పిదప స్వామిమూల చతికిలపడ్డాడు. ఆయనలో జవసత్వాలు సన్నగిలుతున్నాయి. కళ్లు చెమ్మగిల్లుతున్నాయి. గద్గదకంఠంతో స్వామికి విన్నవించుకున్నాడు: "స్వామీ! తమరు సర్వాంతర్యాములు. నేనేం చెప్పగలను? తమ సేవకపదవిని పొంది గర్వించేను. నేను మీ మహాత్తును భంగపరిచేటట్లు నా శిరఃపుష్పం మీ తలమీద పెట్టేను. హే ప్రభూ! తమ చక్రంతో యీ మహాపరాధి శిరస్సు ఛేదించండి! అదేకదా మీ కోరిక కాని పరిస్థితి ఆలోచించండి! ఇక తెల్లవారడానికి యీ రాత్రి మిగిలింది. ఈలోపునే తమరు నాపై కృప చూపనట్లయితే నేను గరళం త్రాగి ప్రాణత్యాగం చేసుకుంటా."

శ్రీ జగన్నాథుని కొంతవరకు ఆ విధంగా వేడుకొని ఆఖరిసారిగా ఆయన కాళ్ళమీద పడి తన్మయత చెంది తిరిగి కొంతసేపటికి లేచి ఆ కటికచీకటిలో ఇంటిముఖం పట్టేడు. ఇల్లు చేరడంతోటే భోజనం మాని పక్కం సిద్ధపరచుకొని శ్రీహరిని తలచుకుంటూ శయ్యమీద వ్రాలేడు. వ్రాలడమే తడవుగా నిద్రాదేవత కరుణించి తన ఒడిలోకి లాక్కుంది.

సర్వాంతర్యామి శ్రీ జగన్నాథునికి యిప్పుడు చైతన్యము కలిగింది. స్వప్నయోగంలో శ్రీహరి జగద్వంధుని శయ్యాగారము ప్రవేశించి కృపారసం చిలుకరించేడు. "పూజారీ! నీవు నా పరమభక్తుండవు. నీకింత విచారమెందుకు? ఒక మిథ్యావిషయానికి యింత భయమా? నా శిరమున కేశములు లేవనా? ఇదిగో! ఇటు చూడు! నా తల నల్లని వెంట్రుకలతో ఎలా నిగనిగలాడుతోందో! నువ్వు లేచివచ్చి చూడు! రాజుకూడా చూపించి వాని సంశయం కూడా నివారించు" అంటూ శ్రీహరి అంతర్థానమయ్యేడు.

శ్రీ జగన్నాథుని అంతర్ధానముతో జగద్వంధుని స్వప్నంకూడా మాయమయింది. ఒక్కసారిగా ఉలిక్కిపడి లేచి చుట్టూ కలియచూసేడు జగద్వంధుడు. ఏమీ లేదు. అర్ధరాత్రి అనేనా వెనుదీయక స్నానం చేసేడు. బయటికివచ్చి ఆకాశంవంక చూసేడు. తెల్లవారడానికి ఒక్క జామురాత్రి గడవాలి. ఆ సమయంలో గుడిద్వారములు తెరవడం ధర్మవిరుద్ధం. కాని నియమవిరుద్ధమయినప్పటికీ జగద్వంధుని యందుగల విశ్వాసముచేత అక్కడి పహరాదారులు గుడితలుపులు తెరచేరు.

గుడిలో అడుగు పెట్టడంతోటే మహాత్రంగా శ్రీ స్వామివారి మస్తకం పరికించేడు జగద్వంధుడు. ఇంకేముంది? సంతోష సంభ్రమాలతో స్తంభించిపోయేడు. ప్రభు మస్తకం శిరోజపూరితమయివుంది. ఆ కేశ సముదాయం రంగురంగుల పుష్పాలతో శోభాయమానంగావుంది. కేశములు నేల నంటుతున్నాయి. జగద్వంధుడు సంశయహీనుడై మహదానందంలో పూజాద్రవ్యములన్నీ సమకూర్చుకొని దేవార్చన ప్రారంభించేడు.

ఇక్కడ మరొకవైపు మహారాజు తెల్లవారీ తెల్లవారడంతోటే అశ్వారూఢుడై గుడికి బయలుదేరేడు. బయట గుఱ్ఱందిగి లోనికిపోతూ తన కెదురొస్తున్న జగద్వంధుని ప్రశ్నించేడు. "ఏది! మీ శ్రీ జగన్నాథుని శిరోజాలేవీ? చూపించండి బాబూ!"

తరచుగా మూత్రం వెలువడుచున్నదా?

చక్కెరతోగాని లేక చక్కెర లేకుండాగాని తరచుగా మూత్రము వెలువడుట మిక్కిలిప్రమాదకరమైన చిహ్నము. శరీరాన్ని గుల్ల చేయడమే కాకుండా యీ వ్యాధి. తనబంధంలో చిక్కిన వారిని అరోజుకారోజు మృత్యువుకు ఆసన్నుని చేయును. ప్రథమదశలో శారీరక మానసిక శ్రమలకు యిచ్ఛగించకుండుట, నడుములో నొప్పి, చూపు మాంద్యము, తొడల్లో తిమ్మిరి, నరముల బలహీనతతో యీ వ్యాధి పొడచూపును. పై లక్షణములతోకూడిన వ్యాధికి వెంటనే తగిన చికిత్స చేయించకున్నచో, అధికదాహం, ఆకలి, గొంతు, నోరు యెండుట, దురదలు, కాళ్ళలో పగుళ్లు తూకంతగ్గడం, శరీరమంతా పోట్లు, కీళ్ల నొప్పులు, కంటిపొరలు, క్షయ, గడ్డలు, రాచపుండ్లు, యిట్టి భయంకర బాధాకరమైన వ్యాధులు యెన్నో సంభవింపవచ్చును.

"వీనస్‌ఛారమ్" మాత్రలు వాడి, అనేక వేలమంది తమబాధల నుండినివారణపొంది మృత్యుకరాళమునుండి రక్షింపబడిరి, "వీనస్ ఛారమ్" శాస్త్రీయ పద్ధతులమీద, ప్రాచీన యూనానివైద్య విధానప్రకారం అమూల్య ఓషధుల, శాకపదార్థముల, స్వాభావిక క్షారముల సారముతో తయారైనవి. మూత్రములో పంచదార, పలుమారు మూత్రవిసర్జనచేయు అవసరము, 2 లేక 8 రోజులలోనే మీకు చాలాభాగము నివారణగును. కొద్ది రోజులలోనే మీకు సగానికిపైగా స్వస్థత చేకూరినట్లనిపించును. "వీనస్ ఛారమ్" కొద్ది వ్యయముతో, సుఖముగా, తేలికగా సేవించవచ్చును. దీనికి ప్రత్యేకపథ్యము లేదు నిరాహారముతో నుండే అవసరంలేదు రోగులు పుష్టికరమైన అహారము తినేందుకై రోగులు యిదివరకటికంటే యెక్కువరకాల ఆహారపదార్థములు తీసికొనవచ్చును. వివరములు గల ఇంగ్లీషు కరపత్రములు అడిగినచో ఉచితముగా పంపబడును ధర: 50 మాత్రల సీసా రు. 6-75 ప్యాకింగు పోస్టేజి ఉచితము.

లభించు స్థలము:

Venus Research Laboratory (A. P. W.)

P. O. Box No. 587, Calcutta.

"మీరే చూడండి మహారాజా! స్వామి మీ ఎదురుగానే వున్నాడుకదా! మీరే చూడండి" అంటూ మహారాజుని జగన్నాథుని ఎదురుగా తీసుకుపోయేడు జగద్బంధుడు.

"బాగు! బాగు!" అంటూ నిశ్చేష్టుడై నిలబడిపోయేడు ప్రతాపరుద్రుడు; భగవంతుని శిరమున వూహించజాలని పొడుగాటి శిరోజాల్ని చూస్తూ. కానిఆయనలో ఇంకా యింకా శంకాభావం ద్యోతకమవుతోంది. తిరిగి ప్రశ్నించేడు—"విప్రవరా! నిజం చెప్పండి! శిరోజాలు కృత్రిమమయినవా? అంటించినవి కాదుకదా?"

"అంత అపనమ్మకమయితే స్వయంగా పరీక్షచేసి చూడండి మహారాజా!" అన్నాడు గంభీరంగా జగద్బంధుడు.

"సరే!" అంటూ ప్రతాపరుద్రుడు రెండడుగులు ముందుకు వేసేడు. బయట ఆకాశం మేఘావృతమై, మెరుపులతో, భూమి దద్దరిల్లేటట్లు ఉరుముతోంది. ఝంఝూమారుతం ప్రచండంగా వీస్తూ మహా వృక్షాల్ని సహితం కూల్చేస్తుంది. గుడిలోని గంటలు వాటంతటవే గుండెలు పగిలేటట్టు మహాభయంకరంగా కొట్టుకుంటున్నాయి. ప్రళయం ముంచుకొచ్చినట్టుంది. ప్రతాపరుద్రుడు ఒక్క గంతులో శ్రీ జగన్నాథస్వామి శిరమును తాకి కొన్ని కేశములను పట్టుకొని లాగడమే తడవుగా స్వామివారి మస్తకమునుండి రక్తము వెల్లువగా ప్రవహించి ప్రతాపరుద్రుని పాదాలుసహితం తడుపసాగింది. మహారాజు ఒక్కసారిగా క్రిందపడి రోదనచేస్తూ కంపించిపోయేడు. "పూజారి మహాశయా! క్షమించు-క్షమించు, నేను చాలా మూర్ఖుణ్ణి-నాశరీరం చెప్పలేని తాపంతో భయంకరంగా దహించుకుపోతోంది. నేను మహాపరాధిని. స్వామివారికి తన సేవకులైన మీయందింతదయ వుంటుందని యింతవరకు నాకు తెలీదు. కాని ఇప్పుడు తెలిసింది. భగవంతుడు భక్తునికి అభిన్నుడు. నేను భగవంతుని అపరాధినేకాక భగవద్భక్తుని అపరాధినికూడా! ఇప్పుడు నన్నీ మహాపాతకమునుండి రక్షించేవారెవ్వరు? హరిభక్తాగ్రేసరా! నన్ను రక్షించే భారం నీదే" అంటూ జగద్బంధుని కాళ్ళమీద పడ్డాడు.

మహారాజుని లేవదీస్తూ మందహాసవదనంతో బోధించసాగాడు భక్తాగ్రేసరుడు జగద్బంధుడు—"దండధారీ! నీకు శాంతి చేకూరుగాక! ఇదంతా నీ దోషంకాదు. నాదే. నేను కూడా కరుణాసముద్రుడు శ్రీ జగన్నాథస్వామి మాహాత్మ్యం తెలిసికోలేకపోయేను. కాని ఆయన నా అపరాధాన్ని మన్నించి తన కృపావైభవాన్ని నిరూపించారు. భగవంతుడు తన భక్తరక్షణార్థం ఏంచెయ్యలేడూ?"

ఇట్లా యిరువురిమధ్యా సంభాషణ సాగుతూండగనే యిద్దరూ చూస్తూండగనే శ్రీ జగన్నాథుని శిరోజాలు మాయమయినవి. అవి యెచ్చటికి అంతర్థానమయినవీ ఆచూకీయే లేదు.

పతితపావనుడైన శ్రీ జగన్నాథుని అద్భుతలీలావైచిత్ర్యాన్ని పరికించిన ప్రతాపరుద్రుని విస్మయానికి మేరలేదు. ఈలోపుగనే అనేకులు అక్కడకు చేరేరు. అందరూ—"ప్రభూ! తమరు సర్వసమర్థులు. స్వామీ! మా మహారాజు అపరాధము మన్నించండి," అని జగన్నాథుని ప్రార్థించారు.

అటుతర్వాత ప్రతాపరుద్రుడు బయటకు వచ్చి అనేక దాన ధర్మాలుచేసి, ధనకనకరత్నాలు పంచిపెట్టేడు.

అందరూ గుడిచుట్టూచేరి ఎలుగెత్తి ఇలా అరిచారు—"భక్తవత్సల భగవాన్-కీ-జై! అనాథనాథ! శ్రీహరికీ జై! భువనపావన శ్రీభక్తరాజ్ కీ జై. ★

[బెంగాలీ కథకు అనువాదం.]